

Arrest

**nr. 88 218 van 26 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 juni 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, op diezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DEWILDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaarde het Rijk te zijn binnengekomen op 12 mei 2006 en op diezelfde dag vroeg hij de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Op 15 mei 2006 werd verzoeker gehoord nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven. Op diezelfde dag nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 23 juni 2006 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering tot verblijf.

Tegen de voormelde beslissing van 23 juni 2006 diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Het beroep van verzoeker werd verworpen bij arrest nr. 204.222 van 25 mei 2010.

Op 14 december 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 12 juli 2010 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 15 juli 2010 werd verzoeker gehoord nopens de aan zijn tweede asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 23 september 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 23 september 2011 diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 72 147 van 20 december 2011 verwierp de Raad het beroep van verzoeker en werden aan verzoeker wederom de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 2 februari 2012 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 13 februari 2012 werd de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Op 7 maart 2012 werd de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 5 april 2012 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker gegeven.

Op 10 mei 2012 diende verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 11 mei 2012 werd verzoeker gehoord nopens de aan zijn derde asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 11 mei 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 12 juni 2012 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 14 juni 2012 werd verzoeker gehoord nopens de aan zijn vierde asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 19 juni 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 6 van het EVRM.

Verzoeker meent een schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet te kunnen ontwaren uit het feit dat zijn beslissing werd genomen na zeven dagen. Verzoeker stelt zich de vraag met betrekking tot de interpretatie van het begrip “werkdagen” in het administratief recht. Voorts stelt verzoeker dat de verweerder zich in de bestreden beslissing beperkt tot het opsommen van de procedurele voorgaanden en tot de vaststelling dat hij geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen

aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat het bestuur bij zijn vorige beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 11 mei 2012 enkel vaststelde dat hij de mogelijkheid had om de documenten naar voor te brengen bij een eerdere asielaanvraag, doch dat er met geen woord gerept werd over de relevantie van de naar voor gebrachte documenten. Verzoeker is van oordeel dat het bestuur niet zorgvuldig tewerk ging en stelt hij dat hieruit ook blijkt dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden doordat hij zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in Bagdad. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM stelt verzoeker dat het EHRM in het verleden artikel 6 van het EVRM buiten toepassing heeft verklaard in zaken van immigratierecht, doch dat hij meent dat deze visie dient herbekeken te worden.

Wat betreft artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing geenszins in toepassing van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet werd genomen, doch in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Artikel 57/6 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op een asielaanvraag ingediend door een onderdaan van een lidstaat van de Europese gemeenschappen of door een onderdaan van een staat, die partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie. Verzoeker behoort tot geen van beide categorieën. Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoekers betoog zowel feitelijke, als juridische grondslag mist.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad er op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen, met name dat verzoeker naar aanleiding van een eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van verblijf ontving, dat de het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag aan verzoeker zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire beschermingsstatus weigerde, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing in beroep bevestigde, dat verzoeker naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag een beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag ontving, dat hij op 12 juni 2012 een vierde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst, dat hij geen nieuwe documenten aanbrengt naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag, dat hij verklaart op straat te leven en geen opvang te hebben, dat hij zijn verblijfssituatie in België aanklaagt, dat hij verklaart al zes jaar in België te blijven, maar er geen gezin kan stichten en dat hij zijn leeftijd benadrukt. Dienaangaande motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat deze elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming en dat waar verzoeker verklaart geen contact te hebben met zijn familie, dit tot de privésfeer behoort van verzoeker en ook buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève valt of van de subsidiaire bescherming. Met betrekking tot verzoekers bewering dat hij niet terug kan keren omdat hij vermoord zal worden, stelt de verweerder dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt ter staving van zijn verklaringen. De verweerder concludeert vervolgens dat verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielaanvraag waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, beperkt de bestreden beslissing zich geenszins tot een opsomming van de procedurele voorgaande gevolgd door de conclusie dat hij geen nieuwe elementen heeft aangebracht, doch bespreekt verweerder in de motivering van de bestreden beslissing alle elementen die verzoeker naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag heeft aangebracht en legt hij duidelijk uit waarom deze elementen niet als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet worden weerhouden. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

In zoverre verzoeker verwijst naar de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 11 mei 2012 merkt de Raad op dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing zijn niet ontvankelijk en kunnen dus ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Zoals verweerder aangeeft in zijn nota, dient te worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkele wijze uiteenzet waarom hij van oordeel is dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt. Dit middelenonderdeel is niet ontvankelijk bij gebreke aan toelichting van de wijze waarop het voormelde artikel zou zijn geschonden.

Tot slot wijst de Raad er op dat verzoeker niet dienstig de schending van artikel 6 van het EVRM kan aanvoeren aangezien voormeld artikel slechts toepassing vindt bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen bij eenieder, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgung. De politieke rechten die een individu geniet in zijn hoedanigheid van burger en waartoe onder meer het recht op verblijf en vestiging van vreemdelingen, met de daarmee verbonden rechten en verplichtingen behoort, vallen niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM. Verzoekers stelling dat hij meent dat deze visie dient herbekeken te worden, zonder verdere toelichting waarom kan geen afbreuk doen aan hetgeen vooraf werd gesteld.

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU